

Don Samir >

NATION BOOKS

พิมพ์ครั้งแรก กันยายน 2548 ราคา 145 บาท
ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
กนก รัตน์วงศ์สกุล
กนกบาทเดียว... กรุงเทพฯ : เนชั่นบุ๊คส์, 2548. 152 หน้า.
1. กนก รัตน์วงศ์สกุล. I. ชื่อเรื่อง.
923.8593

ISBN 974-9698-12-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

บริษัท เนชั่นบุ๊คส์ อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด
ในเครือเนชั่นกรุ๊ป

ประธานกรรมการบริษัท

กรรมการอำนวยการฝ่ายปฏิบัติการ

บรรณาธิการที่ปรึกษา

ผู้จัดการกองบรรณาธิการอาวุโส

บรรณาธิการเล่ม

บรรณาธิการประสานงาน

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ปกรูปเล่ม

กราฟิก

ถ่ายภาพ

ผู้จัดการอาวุโสฝ่ายการตลาด

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ประสานงานฝ่ายบัญชี

ธุรการ

ธนาชัย วีระพัฒน์วงศ์

ดร. วงศ์สิริ สังขवासี มียาจิ

อดิศักดิ์ ลิ้มปฐงพัฒน์กิจ

รุจิเรข คชรัตน์

บานาน่า กัทลี

เพ็ญจันทร์ ว่องวิเศษเวทย์

จิราวรรณ นันทพงศ์, อัญชลี หันยี่ไฉ่

วรเทพ เสริมธนะพัฒนกุล

เดชา กิจพัฒนภิญโญ

ปิยนันท์ เกียรติณฤทธ

สุกัญญา ชื่นวรกิตติพล

วิลาวัณย์ อเนกมุขลินท์

เอกรัฐ โสว

เอมอร น้อยประดิษฐ์, ฐาปนรัตน์ จันทร์นุ่ม

ศิริวดี ประวิงรัตน์

พัชชา มิตทพิไทย

สำนักงาน อาคารเนชั่น ทาวเวอร์ ชั้นที่ 26 เลขที่ 44 หมู่ที่ 10 ถนนบางนา-ตราด
กม. 4.5 แขวงบางนา เขตบางนา กทม. 10260 โทร. 0-2325-5555 ต่อ 3302-4 โทรสาร
0-2325-0430 www.nationbook.com

พิมพ์ที่ บริษัทเนชั่น มัลติมีเดีย กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) 44 หมู่ 10 ถนนบางนา-ตราด
กม. 4.5 แขวงบางนา เขตบางนา กทม. 10260 โทร. 0-2317-0042, 0-2317-2131 โทรสาร
0-2317-1489-90

จัดจำหน่ายโดย บริษัทซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน) อาคารเนชั่น ทาวเวอร์ ชั้นที่ 19
46/87-90 ถนนบางนา-ตราด แขวงบางนา เขตบางนา กทม. 10260 โทร. 0-2751-5888,
0-2325-1111 โทรสาร 0-2751-5051-4 www.se-ed.com

คำแนะนำนักพิมพ์

หลายคนคงไม่เคยเห็น

นึกไม่ถึงว่า กนก รัตนวงศ์สกุล คนชาวชื่อดังแห่งยุคสมัย

จะโพสต์ทำได้ขนาดนี้

ถึงจะเคยเห็นเขาทำท่ามนุษย์ต่างดาวออกอากาศกันมาบ้างแล้ว

แต่คงไม่คิดว่าหน้าปกหนังสือเล่มสอง ต่อจาก ชีวิตที่ نرمย

จะออกมาชวนอมยิ้มเสียเหลือเกิน

ทว่านี่คือตัวตนที่แท้จริงอีกด้านหนึ่งของเขา

นอกเหนือจากการเป็นคนข่าวคุณภาพ กล้าคิด กล้าวิพากษ์ สุขุมนุ่มลึก

กนกยังเป็นคนฮาฮา

และนอกเหนือจากความขำขำฮาฮา

เขาเป็นคนที่โหยหาอดีตยิ่งนัก

ความทรงจำสมัยค่าตัวหนึ่งบาทกับความโลดโผนของเด็กชายเรียงเบอร์

เป็นที่มาของหนังสือเล่มนี้

อ่านแล้วชวนให้คิดถึงความหลังอันแสนสุข

ซาบซึ้ง ตื่นเต้น ชวนหัว ชวนน้ำตาไหล

แล้วท่านจะรู้ว่า

ทำไมถึงได้เปิดรับงานเขียนของคนข่าวคนนี้เข้ามาอย่างเต็มหัวใจ

ความสุขแห่งวาระวันเปิดรอคุณแล้ว...

เนชั่นบุ๊คส์

คำนิยม

เขาว่าเด็กมักจะคิดถึงอนาคต คนแก่ชอบคิดถึงอดีต

ผมเองหลังๆ ก็เริ่มคิดถึงอดีต แต่คนที่คิดมากกว่า บ่อยกว่าคือ
กนก รัตน์วงศ์สกุล

จึงไม่แปลกใจที่หนังสือเล่มนี้ออกแนวคนแก่ แฉๆ บ่นๆ

ปกติผมชอบอ่านหนังสือเชิงชีวประวัติ เชื่อว่าการอ่านประสบการณ์
ชีวิตบุคคลต่างๆ ถือเป็นการเรียนรู้ทางลัด

แม้ว่าของกนกจะออกแนวชีวประหลาดก็ตาม

กนกบาทเดียวออกทีหลัง แต่เนื้อหาต้องบอกว่ามาก่อนชีวิตรื่นรมย์
ประมาณสตาร์วอร์สที่ภาคลึกกว่าละเอียดกว่าของภาคต้นมักถูกสร้างทีหลัง
คราวนี้กนกเล่าไว้ครบถ้วน ไม่ว่าจะเป็ความรื่นรมย์ ลิ่นลั้ม เริงรมย์ เรื่อง
ราวตั้งแต่สมัยเด็ก เรื่องของพ่อ แม่ พี่น้อง เพื่อน และเล่าแบบเห็นภาพ
เหมือนได้เข้าไปเดินอยู่ด้วยกันกับเขา

ที่สำคัญนี่คือตัวจริงของกนก

ซึ่งต้องขอเตือนว่ากนกในที่วิ้กับกนกตัวจริงอาจไม่เหมือนกัน ตัวจริง
ของเขาเป็นอย่างไรหรือครับ...

...ผมจะเล่าให้ฟัง

ทุกวันนี้พอมาถึงสถานี ถ้าเป็นวันธรรมดาคนมักจะมาพร้อมถ้วย
บะหมี่สำเร็จรูป จากนั้นจะวุ่นวายกับการแลกเหรียญไปกดกาแฟกระป๋อง
จากตู้กดน้ำอัตโนมัติ ซึ่งไม่ว่าฟ้าดินกลั่นแกล้งหรืออย่างไรเพราะคนมักจะ
เจอกระป๋องบุบเสมอ เป็นผลให้เขาตั้งข้อวิเคราะห์วิจารณ์ว่า มีการตั้งใจ
เลือกเฉพาะกระป๋องบุบมาไว้ในตู้นี้ ถ้าเป็นเสาร์-อาทิตย์เขาจะมาพร้อมถุง
ขนมเบเกอรี่จาก 3 ร้าน ไม่เอสแอนด์พี ก็กาโตว์ หรือดั่งกินส์ แต่ไม่ค่อย
ยอมกิน ถามว่าไม่กินแล้วซื้อทำไม คนกตอบว่าสงสารเด็กพนักงานขาย
...เรื่องรักเด็กนี้ ถ้าไม่ชิงมาเอาดีทางชาวเสียก่อน เขาอาจไปไกลในวงการ
นางงาม

ตัดกลับมาขณะที่ผมนั่งอ่านข่าว ความที่คนอ่านมาบ้างแล้วเพราะ
ต้องจัดรายการช่วงหัวค่ำมาก่อน เขาจึงมักตั้งวงหัวเราะเอิ๊กอ้ากกับทีมงาน
เมาท์เรื่องที่เขาเจอมาแต่ละวัน เช่น เรื่องมนุษย์ต่างดาวที่แม่จัน วันนั้นทุกคน
จะสนใจกันอยู่แต่เรื่องเด็กนักเรียนเซนต์โยฯ 4 คนถูกแทง แต่คนกยืนยัน
ว่าต้องคุยข่าวมนุษย์ต่างดาวด้วย ว่าแล้วทำท่ากางปึกใหญ่ตัวให้ทีมงานดู
ซ้ำแล้วซ้ำอีก ประมาณว่า ใครขอมา คนกจัดให้

วันดีคืนดีก็เล่าเรื่องสมัยเรียน สมัยที่วารสารฯ ธรรมศาสตร์ มี
ประเพณีจัดกิจกรรมดวลกับนิเทศฯ จุฬาฯ ครั้งหนึ่งธรรมศาสตร์ส่งการ
แสดงชุดแดนซ์ดอกไม้มี่เหล้าสาวงามเต้นระบำเป็นกลีบดอกให้คนโกโล่
มาตรงกลางเป็นเกสร ลองนึกภาพคนกทำท่าจิกปลายเท้าเหยียดสองแขน
ชูเหนือหัวแบบเต้นบัลเลต์อยู่หน้าห้องส่งนะครับ

ฉะนั้น คำว่า 'กล้าแสดงออก' ใช้กับคนกไม่ได้ ต้องขยับขึ้นไปอีก
ช่องประมาณ 'บ้าแสดงออก'

ถึงตรงนี้หลายคนคงพอจะยอมเข้าใจแล้วว่าสิ่งที่เห็นกนกทำในทีวี 'ไม่ได้มาจากที่ผมบังคับขึ้นใจให้ทำ ออกจะน้อยกว่าสิ่งที่เขาทำเป็นปกติ ยามเมื่ออยู่นอกจอด้วยซ้ำ' หนักกว่านั้นบางครั้งต้องคอยห้าม ซึ่งทันบ้าง 'ไม่ทันบ้าง' เช่น หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งพาดหัวข่าวเรื่องคุณหม่อม-คัทลียา ว่า 'คัทลียาอันไม่อยู่' กนกหันหน้าไปพูดกับกล้องหน้าตาเฉยว่า 'คัทลียา จะชี้หรือครับ'

พลิกไปท้ายๆ เล่ม ยังมีภาคกนกเรจรมย์ นี่ก็เป็นตัวจริงของเขา และเป็นอีกหัวข้อของประเด็นร้อนที่กนกนิยมเล่าหน้าห้องส่งเช่นกัน ขาดอยู่เรื่องเดียวที่เขายังไม่ได้เขียน คือเรื่องชอบแก้ผ้าเวลาอยู่บ้าน ส่วนรายละเอียดขอไว้ให้เขาเล่าเองในเล่มต่อไปแล้วกัน

สำหรับเล่มนี้ ถ้าคุณอ่านจนจบจะรู้สึกว่ารู้จักตัวจริงของกนกมากขึ้น สนุกมากขึ้นเหมือนผม ยอมรับว่าสมัยก่อนระดับความสัมพันธ์ของผมกับกนกไม่ลึกซึ้งขนาดนี้ อาจเพราะเดี๋ยวนี้เราได้เสีย เอ๊ย ได้รับทุกข์ รับสุข กันทุกวัน

ความที่กนกไม่เคยเปลี่ยนไปตามกระแส ใครคิดอย่างไรไม่รู้ เขา คิดของเขาอย่างนี้ก็ว่าไปตามนั้น มีทิศทางชัดเจน ไม่แกว่ง พอมาทำงานด้วยกันจึงสนุกเหมือนมาพักผ่อน และนับวันยิ่งเหมือนพักผ่อนขึ้นเรื่อย ๆ

อ้อ ที่แรกเห็นชื่อหนังสือ **กนกบาทเดียว** คิดว่ากนกเขียนสไตล์ **ผีสามบาท** หรือไม่ก็อยากประกาศว่าตัวเอง 'เต็มบาท' คิดอีกที 'บาทเดียว' ยังร้อนแรงขนาดนี้ ถ้า 'กนกหลายบาท' จะเย็นขนาดไหน

สรยุทธ สุทัศนะจินดา

คำนิยม

พลันที่ทีมงานจาก "เนชั่นบุ๊คส์" บอกให้ผมช่วยเขียน "คำนิยม" ให้กับหนังสือของพี่หนก "กนกบาทเดียว" ผมตอบรับทันทีทั้งที่ใจยังกังวลว่า จะเขียนอะไรถึงพี่หนก จะเขียนอย่างไรจึงสนุก เขียนออกมาแล้วจะทำให้คุณค่าของหนังสือเล่มนี้ลดลงหรือไม่ ที่สุดแล้วก็คิดว่า เอาแง่มุมของพี่หนกที่เรารับรู้แต่คนอื่นไม่รู้ นั่นแหละดีที่สุด

กนก รัตนวงศ์สกุล ที่หลายคนเห็นผ่านทางจอตุลตลอด 7 วัน ในหนึ่งสัปดาห์คือ คนข่าวคุณภาพ อารมณ์ดี ขี้เล่น แต่กนกหลังจอนี้ลึ น่าสนใจกว่าเยอะ

ผู้ชายร่างเล็ก เสียงใหญ่ ดูแทบไม่ออกว่านี่คือหัวหน้าผู้ประกาศข่าวของเนชั่นแซนแนล ถูกล้อมรอบด้วยเพื่อนพ้องน้องพี่ในที่ทำงาน พร้อมกับเสียงหัวเราะขบขันของคนทั้งกลุ่ม จากเรื่องที้ออกจากปากของพี่หนก นี่คือภาพชินตาที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในสถานี่ข่าวแห่งนี้ แทบจะเชื่อขนมกินได้ว่า ถ้าอยู่กับพี่หนก คุณสามารถหัวเราะได้ทั้งวันจนถึงขั้น "ฮาขี้แตก" จนผมคิดในใจ น่าจะเปลี่ยนชื่อเป็น "กนก จักมก" ซะให้รู้แล้วรู้รอด

หลายครั้งที่หนุ่มใหญ่คลั่งไคล้ความหลังคนนี้นักฮัมเพลงเมื่อครั้งสมัยเป็นหนุ่มน้อยให้คนรอบข้างได้เคลิบเคลิ้ม (ยกเว้นทีมงานวัยรุ่นนัที่ทำ

หน้างๆ แล้วแอบกระซิบถามกัน พี่หนกร้องเพลงอะไรวะ) โดยไม่จำกัดเวลา - สถานที่ ทั้งที่โต๊ะทำงาน, หน้าลิฟต์, โรงอาหาร ไม่เว้นกระทั่งในลิ้นชักยามหนักและยามเบา

ทุกวันพฤหัสบดีและวันเสาร์ พี่หนกจะอยู่ในสภาพหัวหนุเปียกหมดหน้าตาเต๋อดำเพราะผมม้าปรกหน้า มือหนึ่งหิ้วรองเท้าผ้าใบมอมแมม อีกมือกำกางเกงในชุ่มเหงื่อ (แหะ!) เตรียมเอาไปซัก รู้กันทั้งสถานี่พี่แกไปเตะบอลมา แล้วตั้งแต่เย็นวันพฤหัสบดี ต่อเนื่องถึงเช้าวันจันทร์ แมงไม้ก็บีนว่อนสถานี่ "วันนี้หลอกไอ้...จนหัวทิ่มแล้ว ชัดเต็มข้อ โคตรสวยเลยวะ" (ผมตั้งคำถามในใจ...ทำไมยิ่งสวยทุกลูกทุกอาทิตย์เลยวะ...เสียงคนที่ลงไปเล่นบอลด้วยกันสวนผ่านความคิด "ไม้้อบ้าย")

ด้วยความที่ต้องตื่นประมาณตี 4 มาทำงาน กว่าจะได้นอนไม่ต่ำกว่าเที่ยงคืน ช่วงกลางวันจึงเป็นเวลาอนของพี่หนก ระยะเวลาหลังผมนี้กว่าพี่เขาคงไม่มีเวลาอน เพราะพอตกกลางวัน เห็นหิ้วสูทเดินดุ่มๆ ออกไปจากโต๊ะทำงาน คงไปงานแถลงข่าวหรือไม่กี่งานเปิดตัว ที่ไหนได้...เอาเสื้อสูทไปห่มนอน กลางวันใช้หม่ กลางคืนใช้ออกงาน สงสัยคงทนหนาวไม่ไหว เพราะสตูดิโอใหม่ แอร์ค่อนข้างเย็น

อ้อ...ผมลืมบอกไป ที่พัคผ่อนหลับนอนตอนกลางวันของพี่หนก มีอยู่หลายที่เหมือนกัน ถ้าไม่ซุกอยู่หลังฉากในสตูดิโอ ก็ไปคุ้ยอยู่ในห้องเก็บสัมภาระกองถ่าย หรือไม่กี่ห้องสมุดเทป

อุปกรณ์ในการนอนก็แล้วแต่จะหยิบฉวยอะไรได้ก่อนระหว่างเที่ยงผ้าใบพับได้กับเก้าอี้ 4-5 ตัว เอามาเรียงต่อกัน สาบานได้...ผมไม่เคยได้ยินพี่หนกร้องขอที่จะมีห้องพัคผ่อนตอนกลางวันเลย

นี่เป็นเพียงบางส่วนของชีวิตพีหนก เธอพอมปากหอมคอครับ
เดี่ยวเจ้าของหนังสือจะเคืองเอา

ด้วยความที่ผมต้องจัดรายการร่วมกับพีหนกแทบทุกวัน บ่อยครั้งที่
คนรอบข้างถามผมเกี่ยวกับพีหนก และหนึ่งในหลายคำถามที่ถูกถามบ่อย
ก็คือเรื่อง "ค่าตัวของพีหนก"

ผมตอบไม่รู้ - ซึ่งก็ไม่ใช่จริงๆ, ถามว่าอยากรู้หรือไม่ - ไม่อยากรู้ครับ,
เดาได้หรือไม่ว่าเท่าไร - ไม่เดาครับ, ทำไมล่ะ - ก็เพราะชีวิตของพีหนกใน
แต่ละวันบอกให้ผมและคนรอบข้างได้รู้อยู่แล้วว่า แม้ค่าตัวจะก็มากน้อย
ก็ไม่ได้ทำให้พีหนกเปลี่ยนไป

ยังคงใช้ชีวิตแบบ "กนกบาทเดียว" อยู่ร่ำไป

ธีระ ธีญไพบุลย์

19 กันยายน 2548

กนก บาทเดียว

กนก รัตน์วงศ์สกุล

34 ปีต่อมา

ครบ 1 ปี ที่ออกชีวิตรั้นรวมย์

2 ปี ที่เริ่มเขียนหนังสือ

5 ปี ที่มีสถานีข่าวเนชั่นแซนแนล

6 ปี ที่หลานสาวคนเล็กมีอายุครบตัวเลขนี้

8 ปี ที่มีครอบครัว แต่ยังไม่มีลูกเป็นของตัวเอง

12 ปี กว่าๆ อายุของหลานสาวที่มีส่วนช่วยเหลือ

18 ปี ที่จัดรายการวิทยุต่อเนื่อง

20 ปี ที่เรียนจบปริญญาตรี

28 ปี ที่พ่อไปสบาย (ขอเขียนถึงหน่อยนะ)

34 ปี ต่อมา จากวันที่แม่ให้ตั้งค้ไปโรงเรียนวันละ 1 บาท

วันเวลาคือความเสมอต้นเสมอปลายที่สุด เข้มยาวไม่เคยอู้ เข้มสั้นไม่เคยรับเงินใต้โต๊ะใครมาเดินเร็ว ไม่เคยปล่อยเสียงบิตซ์เกียจให้ได้ยิน นอกจากเสียง "ตึกตอกๆ" ฟังตอนกลางคืนในห้องนอนเงียบๆ มันให้สัมผัสที่ดี ไม่รู้ท่านยังใช้นาฬิกาปลุกบนหัวเตียงหรือเปล่า? หรือว่าใช้มือถือแทนนาฬิกาทั้งหมดแล้ว

ไม่แน่ใจว่าเสียงนาฬิกาในห้องนอนมีส่วนช่วยให้คิดอะไรได้หรือไม่ แต่บ่อยครั้งที่ต้องผุดลุกผุดนั่ง เปิดไฟขึ้นมาจดมุข จดประเด็นข่าว กลัวเข้าแล้วจะลืม และมักคิดได้เสมอตอนก่อนนอน กะว่าจะเปลี่ยนสลับกับเวลางานซะเลย

แต่ตอนที่คิดซื้อหนังสือเล่มนี้ คิดไม่ออก คิดได้แต่พล็อตเรื่อง ซึ่งไม่พ้นเรื่องเก่าเล่าความหลัง ตามสองขาที่ก้าวฉับๆ ไปสู่ประตูวัยทอง แตกต่างจากเล่มแรกตรงที่เล่าตรงไปตรงมาในเรื่องที่ไม่เคยเล่า หลายเรื่องเป็นเรื่องเฉพาะทาง เกิดขึ้นเฉพาะช่วงวัยนั้น หรือบางเรื่องก็ขึ้นอยู่กับวิจารณ์-ญาณของผู้อ่านแต่ละท่านจะคิดเห็นอย่างไร ทุกเรื่องมันผ่านมาแล้วตามธรรมชาติชีวิตวันวาน ผมจะปฏิเสธมันออกไปจากความทรงจำไม่ได้เลย มันชัดมากเท่ากับทุกเรื่องที่เคยเล่า

ตอนแรกคิดซื้อออกมาเป็นภาษาอังกฤษ **Happy Time Uncensor** เล่ากันใจแจ้งไม่ปิดบังอะไรทำนองนั้น ชื่อไทยจะใช้ว่า **ชีวิตรั้นรมย์ 2 ฉบับใจครื้น** ก็ฟังดูไม่ค่อยลงตัว ไม่สละสลวย มีน้องในเว็บที่พอจะรู้พล็อตเรื่องช่วยคิดเป็น **ชีวิตเรจรมย์** เอ! ...ฟังดูจะเข้าข่ายเป็นหนังสือปลุกใจเสือป่าหรือเปล่าเนี่ย? เดียวตำรวจชุดลุยจับสื่อลามกมาขอตรวจจะเสียภาพนา! คิดอยู่นานหลายคืน หลายตึกตอกก็ไม่ออก กระทั่งคุณบานาน่า กัทลี

ส่ง sms มาให้ตามชื่อหนังสือนี้แหละ ...โดนเลยครับ **กนกบาทเดียว** ฟังดู
กระจอกดี...ชอบ

ผมเคยเขียนเรื่อง "กนก 1 บาท" ลงใน Lips ช่วงนั้นมีหนังสือแนว
บันเทิงจำพวกหัวหรวว่า "กนก 1 ล้าน" เลยเขียนล้อเลียนไปถึงสมัยที่ผม
ได้ค่าตัวไปโรงเรียนแค่ 1 เหรียญบาท และไม่ใช้ทำตามอำเภอใจ ต้องแบ่ง
กันใช้กับพี่สาว

ขอบคุณเพื่อนเก่าและคนคุ้นเคย ที่รับสัญญาณผ่านจากหนังสือ
เล่มแรก 'ชีวิตรีนรมย์' รวมถึง "โชคชัย" เพื่อนร่วมชั้น ป.2 ขอประทานโทษ
ที่เอ่ยถึงโดยไม่ได้ขออนุญาต

ขอบคุณ "ผู้ชายที่ผมอยู่ด้วยทุกคืน" คุณสรยุทธ อุดล่ำหส์ละเวลา
นอนและคุบอลมาเขียนคำนิยามให้

ขอบคุณตัวหนังสือดีๆ จากคนคุยข่าวอนาคตไกล "ธีระ ธัญไพฑูรย์"
ผมรู้ว่ากลั่นมาจากใจและลำไส้ที่เพ่งหายอักเสบ

ขอบคุณทีมงานทุกคนในสำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์ ที่ต้องใช้ความอดทน
พอสมควรกับภารกิจเดิมในการทวง ถาม ตาม จิก และจัดแจงธุระสารพัน
เกี่ยวกับผม

ส่วนหลานๆ ผม อันนี้ก็ต้องขอบใจกัน แต่ละคนเจียดเวลาจาก
การดูการ์ตูน คุมวயปล้ำ แอบอ่านหนังสือผี มาขีดๆ เขียนๆ ให้ เป็นคน
ใกล้ชิดทั่วๆ แต่ส่งให้สุดท้ายเลย ทวงยังทำเป็นหงุดหงิดว่า "เค้าไม่เคยเขียน
ยังคิดไม่ออก" เวลาเขียนก็ยับทิ้งไปไม่รู้กี่แผ่นต่อกี่แผ่น

ขอบคุณทุกท่านที่อุดหนุน ไม่ว่าจะท่านจะอ่านแล้วเฉยๆ อ่านแล้ว
คิดถึงวันวานของตนเอง อ่านแล้วคิดถึงเด็กยุคนี้นี้ ยุคนาโนเทคโนโลยีเปรียบ

กับเด็กยุคนาข้าวสมัยก่อน หรืออ่านแล้วท่านได้กรุณาเขียนความในใจส่งให้ผมทางจดหมาย ผมได้รับทุกฉบับครับ เก็บจดหมายไว้อย่างดี รู้สึกภูมิใจที่หนังสือของคนที่ไม่ใช่นักเขียนมืออาชีพมีส่วนช่วยให้บางคนหวนคิดถึงวันขึ้นคันสุข คิดถึงชุดนักเรียนของเรา ของแบบนี้ ถ้าไม่มีใจเผื่อให้ไม่มีทางชุดอดีตมาดอมดมได้

โรงเรียนที่ผมเรียนตอน "ไม่เต็มบาท" ทุกวันนี้ก็ยังเปิดสอนอยู่เหมือนทุกโรงเรียนที่ผมได้หลายบาท แล้วก็ยังประสิทธิ์ประสาทวิชาให้รุ่นน้อง (รุ่นลูก) ผมอย่างมั่นคง แม้ตัวอาคารจะซีดเซียวไปตามเข็มนาฬิกา แต่ก็มีอาคารใหม่ก่อสร้างขึ้นมาคอยรับช่วง แลดูตึกใหม่ให้รู้สึกภูมิใจนัก มองดูตึกเก่าเฝ้าแต่คิดถึงความหลัง

ทุกครั้งที่ผมเวลา ผมจะแวะไปแอบดูอาคารเก่าๆ ที่เคยเดินขึ้นลงทุกวัน ต้องไปแบบแอบๆ เพราะเกรงใจครูอาจารย์ เกรงใจเด็กๆ พอรู้วาศิษย์เก่ามาด้อมๆ มองๆ อาจารย์อุตสาห์ถือไม้เท้าลงบันได 4 ชั้นมาต้อนรับ แล้วพาผมเดินไปทุกชั้น แนะนำให้นักเรียนรู้จัก ใจจริงผมอยากไปทุกห้อง โดยเฉพาะห้องที่เคยนั่งเรียน เคยมีโอกาสเข้าไปแล้วครับ คุณครูวัยใกล้เกษียณแนะนำเสร็จ ผมเดินไปบริเวณที่นั่งริมหน้าต่าง มุมที่ผมเคยนั่งเรียนหน้าต่างบานเดิม เด็กลูกขึ้นให้คุณน้ากนกกลองนั่ง ผมเคยมองออกไปเห็นทิวสวนกว้างไกลจากบางหัวถึงบางแค ตอนนั้นมองใหม่ มองผ่านหน้าต่างที่มีสนิมจับบานพับ ยังเห็นทิวสวนอยู่แม้จะน้อยกว่าก่อนมาก มีหลังคาห้างสรรพสินค้าขึ้นมาแทนที่

วันนั้นผมนั่งบนเก้าอี้และวางมือไว้บนโต๊ะนักเรียนชุดเก่า เมื่อปี พ.ศ. 2525 ปีที่เรียนชั้น ม.ศ. ปีสุดท้าย ผมค่อยๆ ลูบโต๊ะ นัยน์ตาเริ่มขึ้น ใจ

ตื่นเต้นมาก ไม่รู้ตัวว่ามีเด็กๆ มีครูยืนจ้องอยู่

ถ้าท่านมีโอกาสกลับไปนั่งเรียนกับโต๊ะเก้าอี้ตัวเดิม เก็บหนังสือในลิ้นชักน้อยๆ ท่านจะรู้สึกเหมือนกันมั๊ย? มองไปที่กระดานดำ เห็นภาพอาจารย์ท่านที่เคยสอนวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา ฯลฯ อาจารย์บางท่านจากไปแล้ว บางท่านก็ถึงเวลาพักผ่อนอยู่ที่บ้าน ผมคิดถึงอาจารย์มาก คิดถึงเพื่อนๆ ทุกคน อยากบอกพวกเขาว่าผมจำที่นั่งของแต่ละคนได้ คงวิเศษที่สุด ถ้าทั้งหมดได้กลับมานั่งพร้อมกันในวันนี้

...อยากกอดโต๊ะ ร้องไห้ให้หายคิดถึง

เมื่ผมรู้ดีเรื่องอิทธิพลความหลัง บางวันผมหายศรัทธาไปจากบริษัท ลืมว่านัดแขกไว้ มัวไปจมอยู่กับหนังสือพิมพ์เก่าสัก 30 ปีที่หอสมุดแห่งชาติ ปิดมือถือเรียบร้อย คนขับรถไปส่งตอนหอสมุดเปิด 9 โมงเช้ายัง 4 โมงเย็น ผมยังไม่โผล่ออกมาเลย บางครั้งไปเดินแถวศาลเส ตรงเชิงสะพานลอยคนข้ามข้างวัดเทพศิรินทร์จะมีราวเหล็กเล็กๆ ติดกำแพงวัด เมื่อก่อนเป็นราวสะพานข้างล่างเป็นคลอง หลุดมาจากคลองผดุงกรุงเกษม เดิมนี่กลายเป็นท่อน้ำ แต่ราวสะพานนั้นยังอยู่ ผมเคยยืนมองมันอยู่นาน จนเมื่ผมถาม "มองหาอะไร เป็นอะไรคุณ ไม่สบายหรือเปล่า?"

"มองหาอดีต" ผมตอบ

เมียสายหน้าจูงหลานเดินหนีไปเลย

กนก รัตนวงศ์สกุล

Contents

01 ผู้ชายเลข 4

ผู้ชายดี 4 27

ผู้ชายหลัก 4 33

ผู้ชาย 4 ตา 39

03 กนกบาทเดียว

กนกบาทเดียว 63

โรงหนังโรงสวรรค์ 2 69

คลาสสิก...คลาสสิก 76

05 แซวข้าว

แซวข้าว 99

ออลอะเบาทักนุก 107

02 คนคุ้นเคย

ผู้หญิงคุ้นๆ 47

ท่านเจ้าคุณฯ
เบอร์นาร์โด กับจิศรี 55

04 ชีวิตไม่รื่นรมย์

ไม่รื่นรมย์ 85

กนกบาทเปลี่ยนไป 91

06 เรื่องเหลือเชื่อ

แม่ย่านาง 117

อีไคร? 123

07 ชีวิตเรจรมย์

ชีวิตเรจรมย์ 133

มาฮาอีโรติก 141

ฉันเป็นคนคนเดียวที่รักชมเชย
 เจ้าแก้วในใจ อื่นๆเดินเล่นทุกเช้า
 มันไปทำงานที่บาร์นา ให้มาบนานขึ้นมด
 เล่นบ้านนอก หอนน้อยเจ้าก้นเจ้าก้นหัวสือ
 ไปได้ เจ้าก้นอกอ่านไปเถอะ เราตาแก่เอง
 ชั่วโง่ แต่ สือกใจเจ้าก้นชื่อแก้วที่อ่านไม่ทัน
 กันทุกวันนี้ T.V. นก. คิดอ่านหนังสือด้วย
 นัยตอนนี้เจ้าก้นหัวสือมาเยี่ยม
 ถ้าเป็นหนังสือเจ้าก้นเป็นกลอนเซอร์ไบค์มอส

- คำเตือนจาก 47 - เล่นเกมเป็นเกม
- ดูปอมปลีหัวน้อย น้อย มาอ่านหนังสือ
 - ไร้ออกก็อ่านน้อย น้อย มาหาชีวิต
 - ออกกำลังกาย คำศต เมื่อ 9

น้อยยืนพิ